

L'Església, família espiritual

El Papa Francesc en l'audiència de dimecres 9 de setembre va explicar la relació entre família i Església. "La comunitat cristiana és la casa d'aquells que creuen en Jesús com a font de la fraternitat entre tots els homes", va dir.

15/09/2015

Audiència, dimecres, 9 de setembre de 2015

Estimats germans i germanes, bon dia!

Vull centrar avui la nostra atenció en el vincle entre la família i la comunitat cristiana. És un vincle, per dir-ho d'alguna manera, «natural», perquè l'Església és una família espiritual i la família és una petita Església (cf. *Lumen gentium*, 9).

La comunitat cristiana és la llar d'aquells que creuen en Jesús com a font de la fraternitat entre tots els homes. L'Església camina enmig dels pobles, en la història dels homes i les dones, dels pares i les mares, dels fills i les filles: aquesta és la història que compta per al Senyor. Els grans esdeveniments de les potències mundanes s'escriuen en els llibres d'història, i allí queden. Però la història dels afectes humans s'escriu directament en el cor de Déu, i és la història que resta per a l'eternitat. Aquest és el lloc de la vida i de la fe.

La família és l'àmbit de la nostra iniciació —insubstituïble, indeleble— en aquesta història. És una història de vida plena, que acabarà en la contemplació de Déu per tota l'eternitat en el cel, però comença en la família. Aquest és el motiu pel qual és tan important la família. El Fill de Déu va aprendre la història humana per aquesta via, i la va recórrer fins al final (cf. He 2,18; 5,8). És bonic tornar a contemplar Jesús i els signes d'aquest vincle. Ell va néixer en una família i allí va «conèixer el món»: un taller, quatre cases, un poblet de res. D'aquesta manera, vivint durant trenta anys aquesta experiència, Jesús va assimilar la condició humana, acollint-la en la seva comunió amb el Pare i en la seva missió apostòlica mateixa. Després, quan va deixar Natzaret i va començar la vida pública, Jesús va formar entorn seu una comunitat, una «assemblea», és a dir, una *convocació* de persones.

Aquest és el significat de la paraula *església*.

Als Evangelis, l'assemblea de Jesús té la forma d'una família i d'una família acollidora, no d'una secta exclusiva, tancada: en ella trobem Pere i Joan, però també aquell qui té fam i set, l'estranger i el perseguit, la pecadora i el públicà, els fariseus i les multituds.

I Jesús no deixa d'acollir i de parlar amb tots, també amb qui ja no espera trobar Déu en la seva vida. És una lliçó forta per a l'Església. Els deixebles mateixos van ser elegits per a fer-se càrrec d'aquesta assemblea, d'aquesta família dels hostes de Déu.

Per tal que aquesta realitat de l'assemblea de Jesús estigui viva en l'avui, cal revifar l'aliança entre la família i la comunitat cristiana. Podríem dir que la família i la parròquia són els dos llocs on es

realitza aquesta comunió d'amor que troba la seva font última en Déu mateix. Una Església de veritat, d'acord amb l'Evangelí, no pot tenir altra forma que la d'una casa acollidora, amb les portes obertes, sempre.

Les esglésies, les parròquies, les institucions, amb les portes tancades no s'han d'anomenar *esglésies*, s'han d'anomenar *museus*.

I avui, aquesta és una aliança crucial. «Contra els “centres de poder” ideològics, financers i polítics, posem les nostres esperances en aquests centres de l'amor evangelitzadors, rics de calor humà, basats en la solidaritat i la participació» (Consell pontifici per a la família, *Gli insegnamenti di J.M. Bergoglio - Papa Francesco sulla famiglia e sulla vita 1999-2014*, LEV 2014, 189), i també en el perdó entre nosaltres.

Reforçar el vincle entre família i comunitat cristiana és avui indispensable i urgent. Certament, cal una fe generosa per a tornar a trobar la intel·ligència i la valentia per a renovar aquesta aliança. Les famílies a vegades fan un pas enrere, dient que no estan a l'alçada: «Pare, som una pobre família i fins i tot una mica descentrada», «No som capaços de fer-ho», «Ja tenim molts problemes a casa», «No tenim prou forces». Això és veritat. Però ningú no n'és digne, ningú no està a l'alçada, ningú no té prou forces. Sense la gràcia de Déu no podem fer res. Tot ens ve donat, gratuïtament donat. I el Senyor mai no arriba a una nova família sense fer algun miracle. Recordem el que va fer a les noces de Canà. Sí, el Senyor, si ens posem a les seves mans, ens fa fer miracles —però són aquests miracles de cada dia!— quan hi ha el Senyor, allí, en aquella família.

Naturalment, també la comunitat cristiana ha de fer la seva part. Per exemple, intentar superar actituds massa directives i massa funcionals, afavorir el diàleg interpersonal i el coneixement i l'estima recíprocs. Que les famílies prenguin la iniciativa i sentin la responsabilitat d'aportar els seus dons preciosos per a la comunitat.

Tots hem de ser conscients que la fe cristiana es juga en el camp obert de la vida compartida amb tots, la família i la parròquia han de fer el miracle d'una vida més comunitària per a tota la societat.

A Canà, hi havia la Mare de Jesús, la «mare del bon consell». Escoltem les seves paraules: «*Feu allò que ell us digui*» (cf. Jn 2,5).

Benvolgudes famílies, benvolgudes comunitats parroquials, deixem-nos inspirar per aquesta Mare, fem tot allò que Jesús ens digui i ens

trobarem davant el miracle, el
miracle de cada dia. Gràcies.

Traducció al català: Arquebisbat de
Tarragona

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/lesglesia-
familia-espiritual/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/lesglesia-familia-espiritual/) (12/08/2025)